

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 296/2024-51

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ing. Martinou Kiseľovou, advokátkou, Pavla Mudroňa 26, Martin, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos/146/2023-54 z 11. januára 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos/146/2023-54 z 11. januára 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos/146/2023-54 z 11. januára 2024 **zrušuje**.
3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky **ukladá** zaplatiť trovy ustanovenej právnej zástupkyňi **1285,13 eur** na jej účet do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Krajský súd v Žiline **je povinný** uhradiť trovy právneho zastúpenia **1285,13 eur** na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich práv podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd a svojich práv čl. 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Martin sp. zn.

1PP/27/2023 zo 7. septembra 2023 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos/146/2023-54 z 11. januára 2024 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Navrhuje uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 296/2024-31 z 3. septembra 2024 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos/146/2023-54 z 11. januára 2024 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 1PP/27/2023 zo 7. septembra 2023 rozhodol tak, že podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku a § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona zamietol návrh sťažovateľa na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2T/27/2010 zo 4. novembra 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/23/2011 z 26. októbra 2011 vo výmere 11 rokov v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia zmeneným na minimálny stupeň stráženia uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Nt/272/2018 zo 14. januára 2019, právoplatným v tento deň.

4. O sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu krajský súd rozhodol namietaným uznesením č. k. 3Tos/146/2023-54 z 11. januára 2024 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu z dôvodu arbitrárneho a formalistického vysporiadania sa všeobecných súdov s naplnením, resp. nenaplnením materiálnej podmienky (predpoklad vedenia riadneho života v budúcnosti) v súvislosti s rozhodovaním o sťažovateľovom návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Všeobecné súdy vychádzali predovšetkým (takmer výlučne) z trestnej minulosti sťažovateľa a nezohľadnili ostatné skutočnosti (disciplinárne odmeny, kontakt s rodinou, činnosť v ústave, prísľub zamestnania a zabezpečené bývanie v prípade prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, jeho kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti a preradenie z výkonu trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia do výkonu trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia), na ktoré poukazoval. Z uznesenia krajského súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu nebolo možné zvážiť podmienené prepustenie na slobodu pri uložení primeraných povinností a obmedzení, v dôsledku čoho je rozhodnutie aj nepreskúmateľné.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, replika sťažovateľa a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

6. Krajský súd sa k ústavnej sťažnosti vyjadril listom jeho podpredsedníčky z 24. septembra 2024 spolu s pripojeným vyjadrením predsedníčky vo veci konajúceho senátu. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa považuje za nedôvodnú. Akcentoval totožnosť argumentácie prednesenej sťažovateľom pred krajským súdom a ústavným súdom. Uviedol, že odôvodnenie namietaného rozhodnutia sa neobmedzilo len na všeobecné konštatovanie nenaplnenia materiálnej podmienky podmieneného prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody, ale zaoberal sa tak formálnymi, ako aj materiálnymi podmienkami podmieneného prepustenia v zmysle § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a jeho rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne.

7. Krajský súd dal do pozornosti ústavného súdu ďalšie okolnosti sťažovateľovej veci, ktoré nastali po vydaní napadnutého uznesenia krajského súdu. Išlo o ďalšie (nové) rozhodovanie o opravnom prostriedku, keď okresný súd zamietol žiadosť [REDAKOVANÉ] o podmienené prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody uznesením sp. zn. 26PP/49/2023 z 25. januára 2024 a krajský súd následne uznesenie okresného súdu zrušil a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol, pričom vyslovil, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie neodôvodnil dostatočne (najmä vo vzťahu k záruke ponúknutej navrhovateľom [REDAKOVANÉ]). Následne okresný súd uznesením sp. zn. 26PP/49/2023 z 11. júla 2024 podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s použitím § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona sťažovateľa podmienenčne prepustil z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

III.2. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ v replike z 11. októbra 2024 uviedol, že sa nestotožňuje s opätovným všeobecným vyjadrením krajského súdu, ktorý konštatoval dostatočnosť rozhodnutí všeobecných súdov, a trvá na dôvodnosti ústavnej sťažnosti. Strohé odôvodnenia všeobecných súdov nepovažuje za spĺňajúce parametre riadneho odôvodnenia v zmysle základného práva na súdnu ochranu. V súvislosti s uvedeným poukázal na uznesenie okresného súdu, ktorý prepísaním obsahu hodnotiacej správy riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody o jeho správaní vo výkone trestu odňatia slobody zhrnul jeho ostatné odsúdenia, za ktoré vykonával uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody, a skonštatoval, že je recidivistom, u ktorého nie je naplnený výchovný cieľ ukladaných nepodmienečných trestov odňatia slobody s tým, že resocializačná prognóza sa u neho javí ako menej priaznivá so stredným rizikom recidívy. Svoje rozhodnutie teda primárne založil na zhodnotení jeho trestnej minulosti. Krajský súd následne vyslovil, že sťažovateľ bol šesťkrát súdne trestaný, postpenitenciárna prognóza je menej priaznivá a riziko recidívy je vyhodnotené ako stredné. Po zhrnutí názorov prvostupňového súdu skonštatoval, že uložený trest odňatia slobody dosiaľ nenaplnil svoj účel. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd nezaujal žiadne stanovisko ani k jeho argumentom uplatneným v ústavnej sťažnosti. K poukazu krajského súdu na jeho následné podmienenčné prepustenie na slobodu na podklade uznesenia okresného súdu sp. zn. 26PP/49/2023 z 11. júla 2024 uvádza, že toto nemá vplyv na posúdenie zákonnosti skoršieho zamietnutia podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

III.3. K ústnemu pojednávaniu:

9. Ústavný súd v danom prípade na základe § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na súdnu ochranu je založená na tvrdení o arbitrárnom, resp. formalistickom odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť podaná proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na podmieňné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

11. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) vo všeobecnosti uznáva veľmi vysokú mieru autonómie všeobecného súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podmieňné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, je však povolaný zasiahnuť v takých prípadoch, ak je zvolený výklad všeobecných súdov výrazom zjavného faktického omylu či logického excesu, čím sa vybočuje zo zásad spravodlivého procesu (m. m. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 715/04 z 1. decembra 2005 a sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017).

12. Takáto situácia by mohla nastať, ak by všeobecné súdy rozhodovali na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a svoje rozhodnutie by založili iba na informáciách z doby odsúdenia sťažovateľa (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 611/2000 z 22. marca 2001), ak svoje závery riadne a presvedčivo neodôvodnili a ak prognózu vedenia riadneho života posudzovali iba na základe minulého správania sťažovateľa, resp. okolnostiach vzťahujúcich sa na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1735/10 z 12. mája 2011).

13. Z ústavy nevyplýva základné právo na to, aby bolo žiadosti odsúdeného o podmieňné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovené (m. m. III. ÚS 355/2021). Posúdenie splnenia zákonných podmienok podmieňného prepustenia je vecou sudcovskej úvahy. Uvedenému nasvedčuje aj samotná formulácia § 66 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd môže odsúdeného podmieňne prepustiť na slobodu, ak sú na to splnené tam uvedené podmienky.

14. Z Trestného zákona (§ 66 a nasl.) možno vyvodit' tri podmienky podmieňného prepustenia, a to ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie, môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život a vykonanie potrebnej časti uloženého trestu. Pri rozhodovaní o podmieňnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odňatia slobody odsúdený trest vykonáva. Pre účely preskúmania, či sú splnené prvé dve podmienky, je nevyhnutné, aby si všeobecné súdy zabezpečili dostatok podkladov, z ktorých by bolo možné čo s najväčšou mierou pravdepodobnosti usúdiť, či doterajší výkon trestu splnil svoj účel. Pokiaľ všeobecné súdy túto povinnosť nespĺnia alebo ak zistené relevantné skutočnosti riadne nezohľadnia, môžu porušiť právo odsúdeného na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

15. Jedným z účelov trestu je aj vytvorenie podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život, resp. vytvárať podmienky umožňujúce podporovať a rozvíjať pozitívne osobnostné rezervy pre resocializáciu odsúdených, aby viedli riadny život. Posúdenie predpokladu vedenia riadneho života v budúcnosti mechanickým odkazom na predchádzajúcu kriminálnu minulosť odsúdeného predstavuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Pokiaľ ide o predchádzajúce odsúdenia jednotlivca, zo strany všeobecného súdu je potrebné zvážiť, pred akou dlhou dobou a z akých dôvodov došlo k spáchaniu predmetnej trestnej činnosti. Pri posúdení predpokladu vedenia riadneho života v budúcnosti je ďalej potrebné náležitým spôsobom zohľadniť aktuálne poznatky o osobe odsúdeného, stav jeho nápravy i prostredie, v ktorom by sa po prípadnom podmieničnom prepustení z výkonu trestu ocitol (nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 36/2022 z 24. mája 2022, ZNaU č. 21/2022).

16. Nariadenie podmieničného prepustenia z výkonu trestu je namieste vtedy, ak už k náprave, resp. k dosiahnutiu účelu trestu ďalší pobyt odsúdeného vo výkone trestu nie je nutný, pričom možno vzhľadom na všetky relevantné okolnosti predpokladať, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017 a tam citovaná odborná literatúra). Z ústavnoprávneho pohľadu nemožno akceptovať vytvorenie špeciálnej, prísnejšej právnej úpravy podmieničného prepustenia zo strany všeobecného súdu pre recidivistov, ktorí v minulosti „nevyužili šancu“ v podobe podmieničného prepustenia a vo výkone trestu sa ocitli znova (m. m. I. ÚS 36/2022).

17. Z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že v okolnostiach preskúmvanej veci nebolo sporné splnenie formálnej podmienky vykonania zákonom stanovenej časti trestu ani materiálnej podmienky preukázania polepšenia. Sťažovateľ namieta nedostatok odôvodnenia namietaného rozhodnutia vo vzťahu k posúdeniu očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život.

18. Vadu ústavnoprávneho rozmeru má v tomto konkrétnom prípade zakladať skutočnosť, že krajský súd pripísal sťažovateľovej trestnej minulosti (recidíve) v podstate rozhodujúci význam v súvislosti s očakávaním vedenia riadneho života na slobode, a to bez zohľadnenia a posúdenia ďalších relevantných okolností v tejto veci, na ktoré sťažovateľ poukazoval (správanie vo výkone trestu odňatia slobody – disciplinárne odmeny; zaradenie do projektu „Šanca na návrat“; kontakt s rodinou; prísľub zamestnania a zabezpečené bývanie v prípade jeho podmieničného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody; dobu, ktorá uplynula od posledného odsúdenia; kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti a zmenu z pôvodne uloženého spôsobu výkonu trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia).

19. Z uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľovi bol pertraktovaný trest odňatia slobody uložený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2T/27/2010 zo 4. novembra 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/23/2011 z 26. októbra 2011, právoplatným 26. októbra 2011, a to pre spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona vo výmere 11 rokov v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia zmeneným na minimálny stupeň stráženia uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Nt/272/2018 zo 14. januára 2019, právoplatným v tento deň.

20. Okresný súd sa pri posudzovaní sťažovateľovho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zameril na obsah súdneho spisu (popísal najmä obsah hodnotiacej správy riaditeľa príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, zoznam vo veci prečítaných listinných dôkazov a rozhodnutia o jeho predchádzajúcich odsúdeniach). K samotnému sťažovateľovmu návrhu poukázal na jeho trestnú minulosť (šesťkrát súdne trestaný prevažne pre majetkovú trestnú činnosť, ale aj trestnú činnosť násilného charakteru, z toho v dvoch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, v ostatných štyroch prípadoch bol odsúdenému ukladaný nepodmienečný trest odňatia slobody spojený s ich reálnymi výkonmi; vo výkone posledného trestu odňatia slobody bol s predpokladaným koncom výkonu k 5. novembru 2025). Následne vyhodnotil, že v osobe sťažovateľa ide o recidivistu, ktorý sa dopúšťal trestnej činnosti aj po tom, čo už bol vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody za iné trestné činy, na podklade čoho nebol naplnený výchovný účel trestu. Zároveň mu z hodnotiacej správy ústavu na výkon trestu odňatia slobody vyplynulo, že jeho resocializačná prognóza sa javí ako menej priaznivá so stredným rizikom recidívy.

21. Krajský súd považoval uznesenie okresného súdu za zodpovedajúce zákonným ustanoveniam. Rovnako ako okresnému súdu mu zo súdneho spisu vyplynulo, že u sťažovateľa nie je naplnená zákonná podmienka na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu, a to prognóza vedenia riadneho života v budúcnosti. Predmetný záver rezultoval na podklade tých skutočností, že sťažovateľ bol už šesťkrát súdne trestaný, postpenitenciárna prognóza je menej priaznivá a riziko recidívy trestnej činnosti bolo vyhodnotené ako stredné. Po následnej rekapitulácii názorov prezentovaných prvostupňovým súdom uviedol, že ani sťažovateľovo „*správanie na slušnej úrovni*“ nedáva záruku, že v budúcnosti povedie riadny život. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody nesplnil svoj účel, predchádzajúce tresty odňatia slobody u neho nemali prevýchovný účinok, sťažovateľ má sklony k páchaniu úmyselnej trestnej činnosti a je v záujme spoločnosti, aby v tom čase realizovaný trest vykonával aj naďalej. Sťažovateľove sťažnostné argumenty nevzal za spôsobilé zvrátiť prvostupňové rozhodnutie vo veci. Jeho argumentáciu týkajúcu sa starostlivosti o svoju matku považoval za rozpornú s jeho doterajším životom odsúdeného, časom stráveným vo výkone uložených trestov odňatia slobody a „*schopnosťou postarať sa aspoň o riadne vedenie vlastného života*“.

22. Ako vyplýva z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúceho uznesenia okresného súdu, ktoré tvoria z hľadiska predmetu ich skúmania jeden celok, boli obe rozhodnutia založené predovšetkým, resp. takmer absolútne na posúdení sťažovateľovej trestnej minulosti. Okresný súd sa obmedzil v podstate len na zhodnotenie osoby sťažovateľa ako recidivistu, s čím sa stotožnil aj krajský súd, ktorý považoval jeho rozhodnutie dokonca za vyčerpávajúce. Ústavný súd nespochybňuje, že trestná minulosť je relevantným faktorom pri rozhodovaní o podmienenom prepustení odsúdeného. Avšak, ako už viackrát vyslovil vo svojej judikatúre, predpoklad vedenia riadneho života v budúcnosti nemôže byť založený predovšetkým či dokonca výlučne na trestnej minulosti konkrétneho jednotlivca. Je potrebné pritom zohľadniť aj ďalšie už v tomto náleze popísané skutočnosti (pozri bod 15 a 16 tohto nálezu). Tie ústavný súd v obsahu rozhodnutí všeobecných súdov nenašiel (t. j. napr. pred akou dlhou dobou a z akých dôvodov došlo k spáchaniu trestnej činnosti, postoj k jej spáchaniu, stav nápravy sťažovateľa, prostredie, v ktorom by sa po prípadnom podmienenom prepustení z výkonu trestu ocitol). Konkrétne nenašiel ani ústavne akceptovateľnú odpoveď na sťažovateľovu argumentáciu týkajúcu

sa do budúcnosti zabezpečeného ubytovania, príslubu zamestnania, zhodnotenia jeho správania v ústave na výkon trestu odňatia slobody – účasť v národnom projekte, disciplinárne odmeny či jeho preradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Na podklade (popísaných) dostatočne zistených skutkových okolností by tak mohol krajský súd riadne vyhodnotiť, či v prípade sťažovateľa bol dovtedajší výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody postačujúci, resp. či naplnil svoj účel. Konštatovanie o jeho nesplnení bez zohľadnenia všetkých individuálnych okolností veci nemožno z ústavnoprávneho hľadiska aprobovať.

23. Sumarizujúc už uvedené skutočnosti, krajský súd sa v podstate obmedzil na formalistické konštatovanie, že z trestnej činnosti, ktorej sa sťažovateľ dopustil, sú zrejmé jeho osobnostné charakteristiky, na ktoré je potrebné prihliadať (aj) pri prognóze jeho možného správania do budúcnosti, a to bez toho, aby akokoľvek posúdil obraz o osobe sťažovateľa, jeho celkovom správaní či plnení povinností vo výkone trestu (III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011), ako aj bez toho, aby akokoľvek zhodnotil, či doterajší výkon trestu odňatia slobody neodstránil charakterové vlastnosti, ktoré sťažovateľa viedli k páchaniu závažnej trestnej činnosti (IV. ÚS 53/08, I. ÚS 605/2014), ako aj tvrdené zabezpečené bývanie a príslub zamestnania. V odôvodnení napadnutého uznesenia tiež absentuje posúdenie postoja sťažovateľa k ním spáchanej trestnej činnosti, resp. zapôsobenie výchovného účelu trestu na odsúdeného, čo predstavuje jeden z relevantných faktorov pri rozhodovaní o podmienneom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

24. Vzhľadom na už predostreté úvahy ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo svojom napadnutom uznesení opomenul skutočnosti, ktoré boli pre daný prípad relevantné a mohli mať vplyv na výsledok konania. Zdôrazňuje, že jeho úlohou v tejto veci nie je nahrádzať závery všeobecného súdu, v ktorých právomoci je rozhodnutie o podmienneom prepustení sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody, ale preveriť, či skutočnosti uvedené v namietanom rozhodnutí dávajú dostatočný záver pre výroky v ňom obsiahnuté. Ako už bolo naznačené, odôvodnenie napadnutého uznesenia takéto záruky neposkytuje.

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukázal aj na prekročenie zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie o jeho návrhu na podmienneo prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, avšak zároveň explicitne konštatoval, že predmetnú skutočnosť ústavnou sťažnosťou nenapáda, na základe čoho sa ústavný súd ďalej touto argumentáciou nezaoberal (§ 45 zákona o ústavnom súde, pozn.)

26. V nadväznosti na už popísané skutočnosti ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu). V nadväznosti na vyslovenie porušenia práv sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu (bod 2 výroku tohto nálezu). Vec však krajskému súdu nevrátil na ďalšie konanie, keďže po podaní ústavnej sťažnosti došlo k vydaniu uznesenia okresného súdu sp. zn. 26PP/49/2023 z 11. júla 2024 (právoplatného 11. júla 2024), ktorým bol sťažovateľ podmienneo prepustený z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu. Ústavný súd zároveň nevyhovел ústavnej sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu postupom, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, v súvislosti s ktorým vzhľadom

na sťažovateľovu sťažnostnú argumentáciu neidentifikoval možnosť jeho porušenia (bod 5 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej ním požadovanej sume 1285,13 eur.

28. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súde – odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti a replika). Celková hodnota náhrady trov právneho zastúpenia spolu s 20 % DPH, ktorej platiteľom je právna zástupkyňa sťažovateľa (§ 18 ods. 3 vyhlášky), tak predstavuje sumu 1285,13 eur (bod 3 výroku nálezu).

29. Keďže ústavný súd po splnení podmienok ustanovil sťažovateľovi právnu zástupkyňu uznesením č. k. I. ÚS 296/2024-16 z 28. mája 2024, uložil povinnosť zaplatiť právnej zástupkyňi trovy konania Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozpočtových prostriedkov. Zároveň uložil krajskému súdu povinnosť uhradiť tieto trovy štátu na účet ústavného súdu (body 3 a 4 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu